

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 108/2566

พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษ โจทก์ นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 240, ป.อ. มาตรา 244, ป.อ. มาตรา 248, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 134, ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทำปลอมขึ้นซึ่งเงินตราธนบัตรของรัฐบาลไทยชนิดราคา 100 บาท และมีธนบัตรปลอมนั้นไว้เพื่อนำออกใช้โดยรู้ว่าเป็นของปลอม เป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่ทำปลอมและมีธนบัตรปลอมไว้เพื่อนำออกใช้แล้ว จากนั้นจำเลยนำธนบัตรรัฐบาลไทยปลอมที่จำเลยทำปลอมขึ้นดังกล่าวไปใช้ลักทรัพย์ ด้วยการใส่ธนบัตรปลอมดังกล่าวเข้าไปในช่องรับเงินของตู้เติมเงินบุญเติมของผู้เสียหายเพื่อโอนเงินจำนวนดังกล่าวไปยังบัญชีธนาคารของผู้มีชื่อที่จำเลยมีหรือเปิดไว้ใช้งานโดยมีเจตนาทุจริตที่จะเอาเงินดังกล่าวไป เป็นการกระทำที่จำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลต่างกัน สามารถแยกการกระทำแต่ละความผิดได้ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 93, 240, 244, 248, 335 ให้จำเลยคืนเงิน 1,800 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และคืนเงิน 1,600 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 ริมของกลางทั้งหมด และเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 240, 244, 335 (1) วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานปลอมเงินตราและฐานมีไว้เพื่อนำออกใช้ซึ่งเงินตราโดยรู้ว่าเป็นของปลอม จำเลยเป็นผู้ปลอมขึ้นเองซึ่งเงินตราปลอมที่มีไว้เพื่อนำออกใช้ ให้ลงโทษฐานปลอมเงินตราตามมาตรา 240 แต่กระทงเดียวตามมาตรา 248 จำคุก 10 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (8) เป็นจำคุก 15 ปี ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน 2 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี เพิ่มโทษกระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (13) เป็นจำคุกกระทงละ 1 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานปลอมเงินตรา จำคุก 7 ปี 6 เดือน ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน 2 กระทง จำคุกกระทงละ 9 เดือน เป็นจำคุก 18 เดือน รวมจำคุก 7 ปี 24 เดือน ริมของกลางทั้งหมด กับให้จำเลยคืนเงิน 1,800 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และคืนเงิน 1,600 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ในการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ต้องหาทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2564 พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบถามเรื่องการมีทนายความหรือไม่ การสอบสวนจึงไม่ชอบ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134

พรรคแรก บัญญัติถึงอำนาจและหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในชั้นแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนโดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิดของผู้ต้องหาเป็นประการแรก จากนั้นจึงแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วแจ้งข้อหาให้ทราบ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 พรรคแรกและพรรคสอง บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ต้องถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ โดยต้องถามก่อนเริ่มถามคำให้การ เมื่อบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา กับบันทึกคำให้การจำเลยชั้นสอบสวน ซึ่งล้วนทำขึ้นในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2564 ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการตามขั้นตอนของมาตรา 134 พรรคแรก และได้สอบถามจำเลยเรื่องทนายความตามมาตรา 134/1 พรรคสองแล้ว กับแจ้งด้วยว่าจำเลยมีสิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบสวนปากคำตนได้ จำเลยให้การว่าไม่มีและไม่ต้องการทนายความ ถือว่าการสอบสวนชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง และที่จำเลยฎีกาว่า คำขอท้ายคำฟ้องอาญาในคำฟ้องฉบับที่จำเลยได้รับมีลักษณะคล้ายการถ่ายสำเนา และไม่มีลายมือชื่อผู้เรียงผู้เขียนหรือพิมพ์ เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 นั้น เห็นว่า คำขอท้ายคำฟ้องอาญาจากคำฟ้องของโจทก์ในคดีนี้ปรากฏทั้งลายมือชื่อผู้เรียง ผู้เขียนหรือพิมพ์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว ซึ่งแตกต่างจากที่จำเลยยกขึ้นกล่าวอ้างลอย ๆ ในฎีกา ฟ้องของโจทก์ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนและความผิดฐานปลอมเงินตราเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท มิใช่เป็นหลายกรรมนั้น เห็นว่า จำเลยทำปลอมขึ้นซึ่งเงินตราธนบัตรของรัฐบาลไทยชนิดราคา 100 บาท และมีธนบัตรปลอมนั้นไว้เพื่อนำออกใช้โดยรู้ว่าเป็นของปลอม เป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่ทำปลอมและมีธนบัตรปลอมไว้เพื่อนำออกใช้แล้ว จากนั้นจำเลยนำธนบัตรรัฐบาลไทยปลอมที่จำเลยทำปลอมขึ้นดังกล่าวไปใช้ลักทรัพย์ ด้วยการใส่ธนบัตรปลอมดังกล่าวเข้าไปในช่องรับเงินของตู้เติมเงินบุญเดิมของผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 เพื่อโอนเงินจำนวนดังกล่าวไปยังบัญชีธนาคารของผู้มีชื่อที่จำเลยมีหรือเปิดไว้ใช้งานโดยมีเจตนาทุจริตที่จะเอาเงินดังกล่าวไป เป็นการกระทำที่จำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อผลต่างกัน สามารถแยกการกระทำแต่ละความผิดได้ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน มิใช่เป็นการกระทำความผิดเดียว ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า การออกหมายจำคุกจำเลยระหว่างอุทธรณ์ฎีกาที่หักวันต้องขังให้จำเลยเพียง 2 วัน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยถูกจับวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2564 พนักงานสอบสวนฝากขังจำเลยต่อศาลในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2564 พร้อมกัน 3 คดี คดีนี้คือ คดี ฝ.34/2564 กับคดี ฝ.35/2564 และ ฝ.36/2564 จำเลยไม่เคยได้รับการปล่อยชั่วคราว ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาวันที่ 18 สิงหาคม 2564 จำเลยจึงถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาทั้ง 3 คดี รวม 588 วัน คงต้องหักวันคุมขังก่อนศาลพิพากษาให้จำเลยทั้งสิ้น 588 วัน มิใช่ 2 วัน เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 22 พรรคแรก บัญญัติว่า โทษจำคุก เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น คำว่า "ถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา" หมายความว่า จำเลยต้องถูกคุมขังอยู่ในคดีที่ศาลมีคำพิพากษา กรณีจึงไม่อาจนำวันที่จำเลยถูกคุมขังในคดีอื่นมาหักออกจากระยะเวลาจำคุกในคดีนี้ได้ ที่จำเลยอ้างว่าต้องหักวันคุมขังก่อนศาลพิพากษา 588 วัน เป็นกรณีที่จำเลยคิดคำนวณระยะเวลาที่ถูกคุมขัง 196 วัน ก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาคดีนี้ซึ่งซ้อนกับการคุมขังในคดีอื่นอีก 2 คดี ไปนับรวมกันทั้ง 3 จึงไม่ถูกต้อง คดีนี้จำเลยถูกจับกุมวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2564 ศาลชั้นต้นออกหมายขังระหว่างสอบสวนวันที่ 6

กุมภาพันธ์ 2564 ดังนั้น เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาและออกหมายจำคุกจำเลยระหว่างอุทธรณ์ฎีกา เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2564 แต่ให้เริ่มนับโทษจำคุกตั้งแต่วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2564 จึงเท่ากับหักวันคุมขังระหว่างสอบสวนและระหว่างการพิจารณาจนถึงวันที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยแล้วและเมื่อระบุว่าจำเลยต้องขังมาแล้ว 2 วัน ซึ่งหมายถึงการคุมขังตั้งแต่วันที่จำเลยถูกจับกุมจนถึงวันที่ศาลชั้นต้นออกหมายขังระหว่างสอบสวนนั้น ให้คิดหักให้ด้วย หมายจำคุกระหว่างอุทธรณ์ฎีกาจึงมีการหักวันที่จำเลยถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษาโดยถูกต้อง จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาทุกข้อของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ธัชพงศ์ วิสุทธีสังวร · อนุสรณ์ ศรีเมนต์ · วิชัย ช่างหัวหน้า

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/108/2566) · <https://www.thaideka.online/deka/108/2566>